

hver Livsspire frem. Derfor *kan* den ikke afsættes fra sin „absolute Betydning“, den er og bliver Livskilden i Mennesket. Ved trods al vor Svaghed at slutte fra den Kærlighed, vi kender hos os selv, til Guds Kærlighed, tager vi ikke fejl. Naar vi tager det bogstaveligt, at Gud er vor Fader, den, der har den fulde Faderlighed overfor os, fristes vi ikke til ud af haardhjertede Theorier at gøre ham til en ond og ubarmhjertig Gud, men vi lærer at forstaa, at han selv er den evige *uvirselige* Kærlighed, fra hvem al Kærlighed har sit Udspring. Og alt dette kunde vi ikke lære, hvis vi ikke fra vore egne menneskelige Forhold kendte Kærligheden, og jo bedre vi kender den, jo dybere den bliver, desmere stiger vort Kendskab til Gud. Derfor kan vi nok ikke sætte den for højt; den er Menneskelivets egentlige Værd, og alt andet faar til syvende og sidst sit Værd i sit Forhold til den. Hvis man forringer Kærligheden, saa forringer man Livet. Gør man i sin Nidkærlighed for at pege paa det evige Livsmaal Livet her paa Jorden ringe, da slapper man Leveevnen og Trangen til at bringe det mest mulige ud af Livet, og det skulde dog ikke være saa, at de Kristne bleve ringere Mennesker end de Ikke-Kristne. Men med Troen paa, at det hele Menneskeliv er ét baade paa denne Side Graven og hinsides, at alt her har sin Betydning, at intet spildes og falder til Jorden, ikke det mindste Gran af, hvad godt der er virket, og at al sand Kærlighed, hver en Tanke for den eller dem, man har givet sin Kærlighed, hvert et Udslag af den har sin Betydning baade for en selv og for det Menneske, man elsker, — faar Livet Mening. Vi *kan* altsaa ikke tillægge Kærligheden for stor Betydning, og mellem alt og alle staar ikke Herren uden som den, der giver os af sin Kærlighed, saa vi beriget af den kan give desto mere. Han er ikke misundelig paa vor Kærlighed til hinanden indbyrdes, om den saa er aldrig saa stærk og dyb, nej — „Alt, hvad I have gjort mod en af disse mine mindste Smaa, det samme har I ogsaa gjort mod mig“. Ja, han har den Kærlighed, hvori der intet Mit og Dit er, nej — hvad der er hans, er vort, og hvad der er vort, er hans, og hvad vi gør mod en af hans Smaa, en af dem, hans Hjerter elsker, det gør vi mod ham.

*Elisabeth Hostrup.*